

UNIAREA POPORULUI

ABONAMENTUL:

Un an 150 Lei
Pe jumătate 75 Lei
In strălănită 300 Lei

Adresa: „UNIAREA POPORULUI“, Bla j, jud. Târnava-Mică

Director ALEXANDRU LUPEANU-MELIN

Primredactor IULIU MAIOR

ANUNȚURI ȘI RECLAME

se primesc la Administrație și se plătesc: un șir mărunț odată 5 Lei a doua și a treia oră 4 Lei.

Omul cu văcuța

De vorbă'n drum despre șase copilași flămânzi și despre războiul care amenință să isbucească

Mai zilele trecute am întâlnit, la colț de stradă, un om din popor. Nu era singur. Avea alături o văcuță cu coarnele mărunte, blândă. Aștepta omul să-i sosească din urmă un tovarăș de drum întârziat. Aștepta și văcuța, răbdătoare și cuminte, ca și stăpânul său. Pareau îngândurați și triști, amândoi.

Am dat în vorbă cu omul. I-am lăudat văcuța și l-am întrebat de unde vine, unde merge, ce umblări îl poartă prin oraș, cu vita alături, în prag de noapte. Tare mi-s'a legat sufletul de aceste două fapturi, atât de apropiate și de straine în șgomotul orașului, sub lumina felinarului electric. Văcuța nici n'avea funie și par'că nu era dobitoc, atât era de supusă și de conștientă cu gândurile cari înourau fața stăpânului său. Treceau trăsuri pe stradă, otomobile cu ochii de foc, înspăimântători. Văcuța nici nu se clintea.

— Vita asta-i bună, saracal! — zice omul. — Atâta că n'are grai și umblă'n patru picioare. N'ar fi rau dacă'n proclata asta de lume ar avea toate fapturile cu două picioare atâta simțire. Și n'am crescut-o eu. Am cumpărat-o azi și-o duc acasă, să-mi dea lapte la copii. O am de două-trei ceasuri. Am bătut palma cu vâzătorul, am cuprins-o pe după cap, frațește, i-am dat din mână o coajă de pită și i-am zis pe nume. O cheamă Florica. Ea a înțeles și m'a urmat, cum o vezi. Nici să fi crescut într'o ograda!..

Am șase copilași acasă, ca ulcelele. Au îngalbenit de varza acra și de ceapa cu mamaligă. Ma doare sufletul de ei. Și vreau să nu închilească de tot până la vară, ce-o mai da belșugul. Atâta am și eu, copiii. Trebuie să-i cresc.

— Sa-ți ajute Cel de sus, creștine! — zic eu. Ești în putere și voinic. Sa tot ai 40 de ani în urmă. Pari tânăr de tot. Văcuța asta îți va îndulci casa și va fi bine. De ce-ți e fruntea mohorită? Uite, se leagă supărarea și de Florica asta, bună și lăptoasă. Fie-ți inima la copii, ce bucurie o să le faci, când îi nimeri cu văcuța blândă și cuminte..!

— Oa la dâșii mă gândesc, domnule, și la Cel de sus. Dar mă doare sufletul, o'am auzit aici, în oraș, vești rele, neguroase!..

— Ce-ai auzit?

— Vorbeau aci, spre seară, două negrețe, doi domnișori, că se turbură iarăși lumea. Cică se face bataie. Germanul nu-și mai încapă în curele și rupe contractele de pace. Hitler ăla, sau cum îl chisima, de care ne tot cetea parintele la gazeta. Am înțeles că de Sâmbătă trimită oști să'nceapă frontu. Sare cu puterea să aprindă lumea în altă valvătăie, mai cumplită ca la 14.

De asta mă doare pe mine acum, domnule. Eu am fost patru ani la bataie, în războiul cel mare, și știu ce-i acolo. Știu și ce-a rămas acasă, atunci. Acum va fi și mai grozav, că au ieșit alte arme, alte mașini și gazuri. La front ne mai piteam prin șanțuri, prin văgăuni, pe după coaste de dealuri. Gloanțele de tun scurtau pamântul, șuerau ca șerpii și plesneau în pamânt. Se nimeria de scăpam. Acum, de o veni prepeștenia, te ia dușmanul de sus, din vazduh. Da cu gazuri și înadușă regimentele cu duimul. Da și asupra satelor și orașelor, rămase în urmă, și stinge civilimea, muierile și copiii. Cutropăște și țările, nu numai armatele. Oa balaurii cei din povești, cari cu balele lor înveninau pamântul. Oa Satana, cu pucioasa lui din iad.

Și acum te întreb eu, pe dumneata, cum pot să fiu fericit în lumea asta, dacă Hitler ăla pornește potopul de foc și sare scântea și peste țara noastră? Ce folos de văcuța asta a mea, bună și blândă, care-mi hranește nevasta și copiii? Ce folos de truda noastră a plugarilor, cari scurtau pamântul ca să hranim țările, și vine nu știu cine să aprindă lumea? Ce folos că da Dumnezeu dar, vremi la timp, umezeala la ogoare, și strică oamenii ce dregă Domnul?

Te întreb: chiar așa stă treaba cu Hitler ăla și cu Nemții lui, cari nu mai încap în țara lor? Se face bataie? Ne'nourcăm iarăși în prapad și moarte?

Țaranul cu văcuța, întrebând așa, își pironi ochii în noapte și fruntea i-se mohori și mai tare. Florica, văcuța cea blândă și cuminte, întinse gâtul, cu simțire ca de om, și atinse, cu botul umed, mâna stăpânului.

Am căutat să-l mângâiu pe omul cu văcuța, cum am știut mai bine.

Partea noastră de lume trece, fără îndoială, prin grele frământări. Hitler ou Germanii lui coace o veche mânie și e apăsător de mândria rănită în marele rasboi. S'a înțepenit în cismele lui teutonice și se pare că încearcă o răcorire, ca omul cu capul înfierbântat. Inșă nu-i el singur pe lume. În jurul lui sunt atâtea neamuri mari, puternice, cari păzeasc pacea. Francezii și Englezii veghiază. Chiar și Mussolini caută să isprăvească războiul din Africa și trage spre Franța. Mai sunt țările din Mica Înțelegere, Români, Cehii, Sârbii. Mai sunt țările din Balcani, cari toate sunt cu pacea. Rușii sunt în dușmănie cu Hitler. Și cercul de fier în jurul Nemților este bine încheiat și se mai încheagă. Tot atâtea semne că până la tunuri și la gaze, mai este.

Și am încheiat:

— Să ne rugăm lui Dumnezeu, să ne rugăm cu ardoare și cu credință tare, să lumineze mințile conducătorilor de popoare, să îndepărteze dela noi amarul păhar al războiului care amenință lumea cu venin și pierzare. Să ne rugăm seara și dimineața, să ne rugăm neîncetat, că singur El poate înmuia inimile împietrite, că El are putere să înfrângă cerbicile înfierbântate și să potolească urile.

La Dumnezeu ne fie nădejdea, care poate întări pe cei buni și umili pe cei trufași.

— Lui să ne rugăm, oă este Preabun, Mare și Puternic!

Omul cu văcuța a pornit și s'a pierdut în noapte. Il purta cu grabire dorul de copilași, să le ducă hrană și încredere în Cel de sus. Se gândesc oare, ce-i ce au în mâinile lor tunurile și gazele, la atâtea milioane și milioane de oameni cu văcuța, cari suspină de dragul copilașilor lor și de dorul pații?

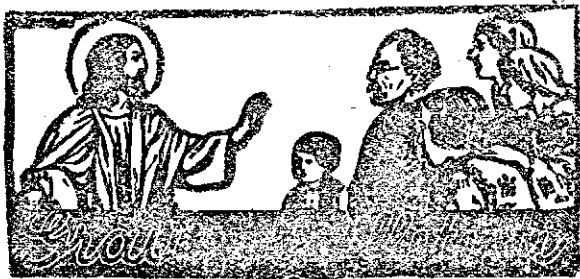
A. Melin

Pomenirea Reginei Elisabeta. S'au împlinit în ziua aceasta 20 de ani dela moartea Reginei Elisabeta, cea dintâi Regină a țării noastre. Toate școlile din țară și toate așezămintele de învățatură au pomenit în ziua împlinirii numelu aceleia care va rămâne deapururi în istoria țării, ca tovarășă vrednică la toate înfăptuirile Regelui Carol I și ca încurajatoare a tuturor celor iubitori de frumos. Căci ea însăși era o slojitoare a tot ce e frumos, a scris versuri frumoase și la Palat aduna adeseori pe artiștii țării.

Ca poetă purta numele de Carmen Sylva.

Cel dintâi, cuvânt latinesc care însemnează vers, îi amintea că e Regina-poetă a unui popor latin. Cel de al doilea, tot cuvânt latinesc care însemnează pădure, îi amintea flutururile păduroase din jurul Rîului unde și-a trăit copilăria și tinereța.

La Blaj s'a făcut această pomenire la toate școlile. La cele de fete a vorbit Sora Alice din Congregația „sf. Maria”, la liceul de băieți d. prof. Grigore Pădureanu, la Șc. normală de băieți d. prof. Virgil Stolca iar la Șc. comercială de băieți d. prof. Traian Jacodl.

Tălcuirea evangheliei duminicii

Duminica III-a postulul mare
(Marcu 8, 34-9, 1).

34. *Zis-a Domnul: „Celce vrea să vie după mine, să se lepăde de sine și să-și ia crucea sa și să vie după mine.*

A se lepăda de sine însemnează a se lepăda de omul cel trupesc, cu toate înclinările lui rele, cu toate patimele și poftetele sale și a deveni om sufletesc, în care să domineze sufletul, cu pornirile sale cele bune, sufletul curățit prin sf. botez și întărit prin sf. maslu. A lua crucea sa este o vorbă de origine iudevească, unde era legea că cei osândiți la moarte își duceau înșiși crucea. De altfel legea aceasta era și la grecii și romanii cei vechi. Aici » a lua crucea sa » însemnează a-și omori poftetele și patimile. Să vie după mine adică să-mi urmeze toate sfaturile și învățăturile mele, să se desbrace de omul cel vechiu și să se îmbrace în omul cel nou, în omul ha-

mului, în omul răscumpărat prin sf. trupul și sângele lui Isus. Toate acestea nu sunt datori să le facă toți oamenii, ci numai aceia cari vreau să ducă o viață creștinească.

85. *Că cine va vrea să-și mântuiască sufletul, pierde-l va. Iară celce-și va pierde sufletul său pentru mine și pentru evanghelie, acela-l va mântui.*

A-și pierde sufletul aici are însemnătatea de: a-și pierde viața. Iată deci, ce vrea să ne spună Isus prin cuvintele acestea: Acei creștini cari vreau să-și scape viața în caz de prigoniri, își pierd sufletul, în schimb cei ce-și vor pierde viața în aceste prigoniri, pentru Isus și pentru evanghelie, cum au pățit-o sute de mii de creștini din veacurile prime ale creștinismului, aceia-și vor mântui sufletul.

86. *Căci ce va folosi omului, de ar dobândi lumea toată, și-și va pierde sufletul său? 37. Sau ce va da omul în schimb pentru sufletul său?*

Amândouă aceste stihuri sunt atât de clare încât nu mai trebuiesc tălcuite, cel mult săpate în suflet, puse cât mai des aceste întrebări și scrise deasupra tuturor ușelor și caselor. Aceasta ar trebui.

38. *Căci cine se va rușina de cuvintele mele întru acest neam preacurvar și păcătos: și Fiul omului se va rușina de el, când va veni întru mărirea Tatălui său cu sfinții săi îngeri.*

» Neam preacurvar și păcătos » este o expresie foarte grea la adresa evreilor și se mai află mai de multe ori în sf. evanghelii, așa de pildă la Matei 12, 39; 16, 4. La Luca 11, 29 i-se zice poporului evreesc numai viclean. Se numește preacurvar și păcătos, fiindcă și-a călcat cuvântul resp. jurământul dat lui Dumnezeu și și-a frânt credința cu care-i datora. Celelalte sunt ușor de înțeles.

9, 1. *Și le zice lor: „amin sic vouă: sunt oarecari din ceice stau*

aici, cari nu vor gusta moartea păcătoasă, când nu vor vedea împărăția lui Dumnezeu venind întru putere.

Ca să dea și mai mare întărire amintării sale că va veni și va judeca lumea, le-a spus învățăceilor săi, că unul dintre cei de față cari vor vedea înplinindu-se o parte a pedepsei lui Dumnezeu, și anume pustiirea Ierusalimului care este o urmare a păcătoșeniei neamului iudevesc. Și de fapt sf. Ioan Evanghelistul a ajuns ziua cea groaznică a anului 70 d. Hr. când Ierusalimul și minunatul templu s'a dărâmat, iară poporul iudevesc s'a împrăștiat pe întreg rotogolul pământului, așa că până'n ziua de astăzi stăpânitori pe pământul sfânt sunt egiptenii și arabii.

Dacă neamul iudevesc și-a meritat numele de preacurvar și păcătos, oare noi nu merităm acest nume? — Și pentru ce-l merităm? Pentru că nu am urmat sfaturile înșirate în stih 34-38 capului 8 dela sf. Marcu.

Părintele Iulian

Beția te învață lucruri rele.

Mulți pretini din comuna Stelnică, jud. Iași, mișca, s'au cinstit la crâșma satului peste măsură. Spre sfârșitul chefului au ajuns la ceană nu se știe că oare din ce pricină. Unul însă cărat de beție a scos cuțitul și a început să lovească în dreapta și în stânga. Pe unul l-a lovit așa de rău, încât a rămas mort sub mână. Uelgașul a fost dus la închisoare. Acum plânge fapta, mai ales că nu-și aduce aminte de loc, cum s'au întâmplat lucrurile și că mortul n'a avut nimic de împărțit, ba era chiar prieten. Dar diavolul, ascuns în beție te ademenește, iar după ce ți-al pierdut mintea, te învață cele mai rele lucruri.

Cât trăesc păsările. Șolmul, vulturul și lebăda pot trăi peste o sută de ani, dar nu li-se întâmplă vreo nenorocire, să fie pușcată sau să moară luptându-se cu o pasăre.

Foița „UNIRII POPORULUI”

Straița

Ni-s'au întâlnit drumurile la podul râului care taie orașul în două mari felii: una de-a dreapta, mai mare, cu case mușegăite și ulițe vechi, cea de-a stânga mai mică, cu case noi, înfrumțate cu grădinițe de flori, cu ulițe largi și soare mult, mult, ca într'un sat din câmpia copilăriei.

Mai de mult, pe vremea școlăriei noastre, aici, la apa asta, născută în vârf de munte, sub cetină de brad, era poarta orașului. Dincolo de ea, se prăsea în soare Țigănia, prin care ne fugăia drumul spre casa, din satul păzit de munții cei bătrâni și sumiați.

Nu știu cu ce treburi s'o fi rătăcit doctorul Moșca prin părțile astea. Despre mine știu, eram în căutarea unor oameni din sat, și de mărturie fiind.

Lumea alerga, ca mână de spaimă. Vuetul orașului era întet, ca o fabrică în mers.

În așteptarea celor pe cari îi căutam, dintr'un colț ferit, priveam la mpestrigarea de lume, care părea, că tot fugăia, dar nu sporește în drum, ci stă pe loc.

Pentru că să-mi mai odihnesc ochii, îi ulecăam pe luciul apei și cu gândul îi purtam

în auzul ei, până la izvorul mie, cât o corfă de mână.

Nu știu pentru ce, dar de câteori mă uit în apa asta, îmi văd satul și copilăria, așa cum se vede chipul în oglindă. De astfel de momente ale aducerii aminte voi fi fost cuprins, când lovindu-mă ușor peste umăr, doctorul Moșca, românul popular și de inimă mă agrăi, trecând în calea lui:

— „Ce? Aștepți straița?... Și întorcând capul din mers: — Ar fi plăcut, să scriu ceva despre straița!... Merită, câteva rânduri...”

Ah, straița! Binecuvântată fie-ți memoria, fie uncață țărănească, magazine de bunătăți, luor' mâinilor mamelor noastre. Câte clipe ferisite nu ai procurat generațiilor de școlari ai orașilor, câte speranțe și nădejdi n'au fost legate de tine, straița aducătoare de daruri, visul fătânzilor și purtătoare de comori, ascunse în miezul pâinilor sau sub șoricul albiniei.

Dar s'o iau dela început, ca să mă pricesc și lumea deșteaptă de azi.

Pe vremea aceea, timcrimea, care umbra la școlile din oraș mănca din traistă, adică le aducea mănecă de-acasă. Și ce puteau să-ți trimească dela depărtare de zeci de kilometri, vara în toil lucrului și iarna în viforitele câmpiilor, fără tren, fără autobuse și automobile? Ba și căruțele cari erau mai rare ca aeroplanele azi. Și aproape sută la sută eram copii de țărani, ai căror părinți se în-

tâlneau cu mâncările calde numai la mare.

Făceau, care cum putea și cum îi în cămara de-acasă. Umpleau straița cu pâine slănină, sticle cu lapte, ouă fierțe, brânză, și pe ce biată putea pune mâna și ieșea de-a ei casei la drumul mare, în căpăt de mers cu ochii în căutarea unui drumet, care, de era omul lui Dumnezeu, o încărea în spate cu cale de trei-patru ceasuri o aducea pentru „Dumnezeu să te ție” și-un „mulțumesc ti mos”. Căci tare omenească mai era lumea pe-atunci. Dar las' că și noi „diecii” și ce-i bunăcuvânta. În zilele de târg, marția vineres, când știam, că ne vin ștrăițele, era la podul din poarta orașului, de cum se ori de ziuz, cu mie și mare: dela diecii cu must până la cei începători, cari văsesiau ghita și aduceau țigări celor mari. Aei ne întâlneau în fiecare săptămână de două ori, cei de la valea Siminului cu cei de pe lângă Cernavodă și cu cei de pe la poalele munților. Unii în afumați la ehip, alții mai dolofani, cu ruji obraz sau bubozi, care cum îi era straița afundă și de plină. De aci din căpătul podului ne chioram în lungul drumului, să ne obișnuim straița în cărca vre-unui călător, cunoștându-ne-o dela depărtare maiavan ca un ciob bătrân oile din turmă.

Să fi văzut bucurie pe cel care pune mâna pe straița! O înfășca de baire și doborâșorul cel mai subțire la gust, credeai că

Pentru biserica din Daia

În nădejdea că rândurile de mai jos vor avea răsunet în sufletele credincioșilor cu stare, pentru mărirea Casei Domnului, publicăm cele ce urmează:

Subsemnatul, preot român-unit și curato-ratul primar din Daia, jud. Târnava-Mică, ne luăm îndrăzneala a apela la marimonia D-Voastră, rugându-Vă să binevoiți a întinde mână de ajutor, contribuind cu obolul D-Voastră la renovarea sf. biserici, care se află într-o stare cam slabă, precum și la zidirea unei case parohiale în Daia, care este deja în lucrare de vre-o 5 ani, psatru păstorul sufletesc.

Majoritatea locuitorilor din comuna Daia din jud. Târnava-Mică, sunt maghiari reformați și sub aceștia în decursul timpurilor, Românii din această parohie n'au putut să se desvolte cum trebuie și chiar n'au avut posibilitatea de a-și putea face o biserică solidă și niște case parohiale, unde să se poată adăposti și un preot, pentru a-i putea împărtași pe credincioșii români cu cele spirituale, iar pe de altă parte de a-i putea lumina sădind în sufletele tuturor românilor din această comună iubire și dragoste față de conducătorii noștri și față de scumpa noastră patrie.

Aflându-ne deci în împrejurări atât de eritice, credincioșii români din parohia Daia nici când nu vor fi în stare a-și renova sf. biserică cum trebuie și a mai edifica și o casă parohială unde să se poată adăposti și păstorul lor sufletesc, fără obolul și ajutorul altora.

Iată ce ne îndeamnă să batem la ușa inimii D-Voastră de bun român.

Venim să Vă rugăm, ca pentru mărirea

lui Hristos Domnul să jertfiți pentru această biserică săracă cât de puțin și după cum Va va învrednici bunul Dumnezeu, ca astfel prin obolul D-Voastră să ajutați la înălțarea poporului nostru și la mărirea lui Dumnezeu.

Fiind vorba de prestigiul bisericii române între reformații din această comună, Vă rugăm din tot sufletul să nu ne refuzați cererea ce Vă facem în numele și pentru Isus Hristos.

Suțtem siguri că toți binevoitorii noștri ne vor asculta și ne vor sări într'ajutor la terminarea lucrărilor ce le-am început.

E adevărat, că împrejurările de azi, în care ne sbatem cu toți, sunt foarte grele, dar avem credință, că dăruind pentru marea mărirea a lui Dumnezeu, Tatăl cel ceresc va trimite razele mângâierii Sale și asupra D-Voastră și Vă va răsplăi din visteria Sa și tot asemenea se va îndura și spre sufletele noastre și va îndepărta dela noi cupa durerilor și-a tuturor amărăciunilor.

Apelăm deci, din nou la simțul de jertfa al bogatilor, ca și al săracilor, rugând pe bunul Dumnezeu să răsplătească cu bunătațile sale tuturor jertfa adusă pe altarul credinței.

Vă rugăm, să binevoiți a trimite banii pe adresa *Oficiului Parohial Român-Unit Daia, jud. Târnava-Mică*, cu mențiunea „pentru biserica română-unită din Daia”, urmând ca zumele trimise să se chiteze publice în „Unirea” și „Unirea Poporului” din Blaj, iar numele marimonoșilor contribuitoari, să fie trecute în „Cartea de Aur” a acestei biserici.

Bunul Dumnezeu să răsplătească tuturor celor ce ne ajută și să înscrie numele lor în cartea dreptilor.

Din Ileni, județul Făgăraș

Căminul cultural din frunțașă parohie greco-catolică Ileni, județul Făgăraș, în cadrul Societății „Astra”, a aranjat în seara zilei de 23 Februarie 1936 (lăsatul postului), sub conducerea vrednicului și inimosului inv. director Ilarion Burlea și inv. Ioan Cornea, o frumoasă serbare culturală, urmată de jocuri țărănești.

Încă din luna Noiembrie 1935, la orga-

nizarea acestui cor s'a depus o muncă foarte grea, deoarece avea mari greutateți de întâmpinat, în primul rând notele. Cum lumea de pe sate nu are cunoștința de note, i-a fost foarte greu conducătorului să întipărească în mintea fiecărui parteza muzicală ce avea de cântat. Pentru aceasta în fiecare seară s'au făcut pregătiri și repetiții, ca reușita corului să fie cât mai deplină.

Astăzi corul este perfecționat și răspunsurile se dau cu esa mai mare exactitate, încât lumea simțind o mulțumire sufletească, este foarte atrasă la biserică, pentru a asculta frumosul cor din loc.

Ca o răsplată dată tinerilor din cor, s'a aranjat susnumita serbare culturală, după următorul program: 1. „Urare Maiestății Sale Carol II-lea”, cor mixt. 2. „Cărlig vine de Suru”, teatru sâtesc într'un act, de Al. Lupașu-Melin, piesă foarte mult gustată prin părțile Făgărașului. 3. „Foaițe verde rosmarin”, cor mixt. 4. „Șezătoare românească”, piesă de teatru într'un act, de Victoria N. Drosu. 5. „Dorul” cor. 6. „Țigănușul în aeroplan”, comedie într'un act, de Serafim Cioarăș și 7. „Am o pipă”, cor mixt. Toate corurile au fost executate pe patru voci.

La urmă a vorbit dl Iosif Barbu, licențiat în drept, aducând laude dlui director pentru munca depusă la înființarea și conducerea corului, arătând greutatețile de formarea unui cor la sate și cari totuși au putut fi biruite prin muncă continuă. Aduce apoi mulțumiri celor din cor, și-i roagă să vină cât mai regulat la cor.

Serbara culturală a avut loc în localul școlii primare din loc, aranjată anume în acest scop, eu scenă împodobită de covoare naționale.

Rolurile au fost interpretate de tineri și de fete cari sunt în cor, instruiți cu multă prisepere și sârguință. Au jucat atât de natural încât credeai că ai de a face cu niște actori de meserie.

Întreaga asistență a trăit câteva momente de înălțătoare veselie, atât pissele cât și corul producând o mulțumire în inimile tuturor cari au plecat cu sufletul foarte împăcat la vetrele

duce o salbă din galbeni. Și să fi plâns de mila celor, cărora nu le nimerea mândra, cum o botezase un glumeț.

La despachetat, grija oricărui diac era, să caute după bani. Uzora li-se punea „pițula”, cam asta era capitalul depus în straiță — în miezul pâinii, în urma cuțitului împiastat în loc dosit, greu de aflat. Alții căutau în slănină, în oul fiert. Pițula era mai întotdeauna împachetată într'o mică scrisoare:

„Ievață și te poartă bine, că de nu, te-aduc acasă la plug și grijește măscarea, că pe-acasă-i rău, nu s'o facut nimica'n câmp”...

Odată promisem o scrisoare și mai amenințătoare. Trimissem câteva rânduri grăbit, „să-mi trimiteți plata școlii, rata a două, că mă dă afară din clasă. La trei zile iat'o pe mama Oaului, care era c'o clasă mai jos cu mine, abia mai putându-și duce sufletul, sub povara alor două straiți, cât niște desagi de mărțai: „O zis tat'ă, că plăcinte, haide îți trimite, să mănâci pân' te-i îndopa, da' rată de unde? Că știi, că voi n'aveți rată... Ori dae'ai căpșat, te duce și te pune la oi”. Nu știu cum s'a putut ceti atât de greșit? În loc de plată, plăcintă și în loc de rată, rată...

Hei, dar când nu mai înghitea straița alt ceva decât piță și slănină, slănină și piță, și iară piță și slănină, cu săptămânile de-arândul! Imi părea, că se ia slămina după mine și pe uliță și-i simțiam mirosul rănced și stătut ca de-o poată. Norocul, că

era o lume, care sărea într'ajutor. M'a dăscălit Oau ce să fac, deși era mai tânăr cu doi ani, dar era pățit băiatul, învățase multe. Pe când se strânceau zătrele cofarițelor din piață, ne deslăceam marfa: câte-un kg. de slănină rân-cedă și câte-o pâine cât roata, uscată, cremene. Și se băteau cumpărătorii pe lângă noi. Iacasam câte-o pițulă, cumpăram de 2 creștări pâine albă, de 2 jumari, de unu țigări, — de ăstora eu frică și eu cutremur, — cu 2 ne dam pe dăinuș și de trei făzoii turcesc sau ră-mășițe dela prăjituri. Trăiam o zi albă. Apoi urmau câte două-trei de ajuz... Dimineața apă, la amiază apă, iar seara nu ne mai trebuia nisei apă... De visat, nu ne puteau opri nisei profesorii. Vizam plăciate și care ce-i cerea pofta inimii.

Dar se mai iscau și vremuri grele: potopuri, cari duceau poduri și spălau drumuri. Vânturi, cari opriau călătorii'n drum. Omături, cari te rățaceau între haite de lupi. Prepeștenii, Doamne, ferește. Și-atunci iubitele straiți nu se arătau în poarta orașului, tezadar le iscau iubiții înalate.

Când se apropia ora școlii, făceam, câte unul stânga împrejur, și-o luam, cu capul în pământ spre oraș, par'o'ar fi căzut cerul peste noi. În astfel de triste prilejuri ne sărea păr-tagul din ficce fleac.

Mi-aduc aminte cum s'au înșăerat, odată, Oau, că era dintr'un sat cu mine, arțagos al

draeului, cu Șofron din Mesteacăn, dintr'o niț-mica toată.

Erau amândoi flămânzi, de le căntau ma-țele. Oau n'are ce face, îi spune lui Șofron, ce mănâci tu de seară? Pui friști? Asta nisei una, nisei două, tăbărește eu pumai pe Oau. Și s'a însins o păruială, în toată legea... Căci, cum spunea Șofron: măi, eu omul flămând nu-i bine să glumești!

Așa-i povestea cu straița. Din straiță au crescut oameni mari, ca miniștri, viseminisștri, deputați, senatori, avocați, doctori, proști, protopopi, poști, scriitori, învățători — între ăștia mă număr și eu, — cari toți au mângâiat această uncață de casă — pe care au înșosuit-o eu suferele nemțești.

Să vi-i înșir eu zumele pe toți cari i-am cunoscut cu mergând mândri eu straița de mână, Văți mira și mi-ați spune, că mintesc.

Petrea Dascălul

Au fost îngropate de vli 30 de persoane. Dintr'o insulă engleză din Oceanul Atlantic, s'a trimis o țtire dureroasă. 30 de persoane cari treceau pe acolo au fost acoperite de o avalanșă de zăpadă, de un bulgăr mare ce s'a rostogolit furtanos din vârful unui munte. În ajutorul nenorociților au plecat soldați din garnizoana mai apropiată. Câșiva dintre cei îngropați au fost scoși de sub zăpadă și îngropați creștinește, cei mai mulți n'au putut fi găsiți.

lor, admirând ce se poate face cu muncă stăruitoare și bună înțelegere.

Exemplul acestui învățător director ar trebui urmat de toți învățătorii, căci numai așa se poate ridica nivelul cultural la sate.

Îi urăm spor la muncă și pe mai departe.
Cor.

Din Comloșul Bănățean

Credincioșii români uniți din Comloșul Bănățean au prăznuit și în acest an, — cât se poate mai creștinește, săptămâna lătaia a postului Mare. Zilnic de câte trei ori au luat parte la sfintele slujbe, cari s'au ținut în biserică, la Utrenie, Ciasurile, Istipuitoarele, Vecernie, Dupăzezarul mie și mare, iar miercuri și vineri s'a făcut și Liturgia sf. Grigorie. La aceasta au luat parte chiar și pruncii școlari, iar sâmbătă la Liturgia sf. Ioan s'a cuminecat un frumos număr de credincioși. Săptămâna aceasta de rugăciuni s'a încheiat duminică, după sf. Liturgie, cu o foarte frumoasă serbare, ținută în sala școlii, de către organizația locală a AGRU-ului. Serbarea aceasta s'a început, cântându-se de toți cei prezenți rugăciunea: „Împărate Cerese...“

Di director școlar Valer Besu, președintele „AGRU-ului“, a ținut o cuvântare de toată frumusețea, îndemnând pe membrii și pe toți credincioșii la rugăciune și fapte bune.

S'au rostit apoi câteva poezii cu conținut religios, de către fetele școlare: Sida Caprescu, Maria Boran și Cleopatra Ciolac.

Păr. protopop Gheorghe Medois, a arătat muncă pe care a depus-o biserica noastră pentru deșteptarea neamului românesc și pe care o depune azi, pentru adâncirea vieții religioase. A mai citit apoi întâmplări din viața misionarilor de pristre păgâni.

Elevii școlari, sub conducerea dlui director Besu, au cântat frumos; „Creștin sunt...“ și cu aceasta serbarea a luat sfârșit, îndepărtându-se toți foarte mulțumiți, la ale sale.

Seara s'a făcut „Paraelis“ în cinstea Maicii Domnului.

Cinste se cuvine dlui președinte Besu, acestui distins membru al corpului învățătoresc, care în toată viața sa, atât ca învățător de model, cât și ca creștin bun, a fost și este conștient de învățătura aleasă, ce a primit-o în școlile Blajului. (c.)

Adunarea învățătorilor din jud. Tr. Mică

Duminică în 8 Martie s'au adunat la Blaj învățătorii din jud. Tr. Mică. Adunarea s'a ținut la școala primară de stat și a avut ca obiect greutățile materiale prin cari trece învățătorimea, plătită cu un salariu de mizerie.

S'a trimis din adunare o rugămintă dlui Ministru al Instrucțiunii. Învățătorimea cere asolo să se numească titulari toți învățătorii numiți suplینitori în decursul anului.

Pe lângă alte puncte, mai ser ca toate posturile de învățători să fie umplute la toamnă, căci sunt sate unde lipsește învățătorii și altele cu unul singur la 80 de copii. Să se umplă toate posturile și atunci va câștiga țara căci poporul va avea luminători acolo în sat, și vor câștiga învățătorii cari n'au posturi și sunt siliți să stea acasă, după 12 ani de școală sau chiar mai mult.

Citiți și răspândiți

„UNIREA POPORULUI“

Dela Cercul Studențesc „Valea Târnavelor“ — Cluj

Cum a luat ființă societatea studenților târnăveni

În toamna anului 1919, deschizându-se cursurile Universității românești din Cluj, numărul studenților români a crescut văzând cu ochii, cu toți aceia pe cari stăpânirea maghiară îi împrăștiase prin strălăstăți, eu tinerii mai noi ieșiți din liceele românești, eu toți aceia pe cari mai înainte vitregia vremilor sau lipsa de mijloace îi împiedecase să mergă la Universitate și cu tinerii din Țara Veche pe cari farmeul idealului împlinit îi atrage la Universitatea Ardealului.

Astfel icoana vieții universitare se schimbă cu totul și în locul unei sigure societăți ce era înainte de Unire, eu scopul de-a înfrăți pe toți studenții români, pregătindu-i pentru idealul somn al întregirii neamului, răsar o mulțime de societăți și cercuri regionale studențești eu scopuri nouă și felurite. Așa ia naștere și cercul studențesc „Valea Târnavelor“ din Cluj — în anul 1920, luna lui Aprilie 29.

Oamenii cu carte din „Valea Târnavelor“, informați fiind de înființarea acestui cerc studențesc, au îmbrățișat cu multă bucurie înființarea lui, dându-i tot ajutorul lor. Mulți dintre ei s'au și înscris ca membrii fondatori, între cari: Dni Dr. Zaharie Boiță, I. Iosif fost consilier la congresul de pace din Paris, Ion Modreanu, Aurel Mosora, Dr. Traian Dăghel, ș. a.

Alții, pentru ajutorul dat cercului, au fost aleși membri de onoare ca dd. Dr. A. P. Bănuț, Dr. I. Prăscurea, Dr. D. Roman, Ion Popu Câmpăneanu, Dr. Mih. Tatar, Dr. Ilarie Holom. Președintă de onoare a cercului a fost aleasă Dna Livia Dr. Boiță.

Studenții Clujeni din „Valea Târnavelor“ dându-și seama că, în afară de datoriile lor de-a învăța carte, ca să-și facă o carieră în viață, mai au datorii sfântă, de a împărtăși și altora știința ce o culeg din cărți și dela învățătorii lor profesori, învățătura lor caută s-o răspândească și să o semene și printre cei de acasă, printre părinții și frații rămași la vetre, în frumoasele văi ale Târnavelor. În acest scop a luat ființă cercul studențesc „Valea Târnavelor“ din Cluj.

Aurel I. Cosma
președintele cercului

Să nu ucizi!

Glas din țară în legătură cu proiectul de lege, privitor la avorturi sau lepădarea fătului

Am primit la redacție următoarea scrisoare, cum priveas păturile largi ale țării proiectul privitor la avorturi, desbătut de curând în Camera Deputaților și urmează să mai treacă odată și prin Senat:

— „Citind în gasetă „Unirea Poporului“ Nr. 9 din 1 Martie a. c. articolul „Să nu ucizi“, m'am întristat foarte de ceace votesc să facă parlamentarii noștri în casa țării cu privire la îngăduirea de a omori rodul pântecelui femeilor noastre, prin lăsarea în voia medicilor să producă avorturi.

Această lege ar fi în contra voinței lui Dumnezeu, de care s'ar bucura nu numai Satana, ci și dușmanii neamului nostru creștinesc. În țară la noi, durere, 70—80 la sută sunt medici necreștini, adică overi. Aceștia vor avea puțința să aplice legea mai mult la femeile creștine și cu deosebire la românce și nu la femeile neamului lor. Ei nu vor fi bucuroși să le scadă neamul lor, potrivit poruncii cuprinsă în

Talmud: „Creștești și vă înmulțiți și vă păniți popoarele pământului“.

Ca să scăpăm de planurile celor nu ne vor iubi și ale Satanei, protestăm în preună cu toată suflarea românească, contra proiectului care îngăduie omorirea sufletelor nevinovate!

Ar fi mai bine să facă o lege de-a deca la moarte pe făcătorii de rele, hoși și pe cei ce fură banul statului român. Tot odată să se îndsprească legea de presenț în vigoare, care pedepsește pe acei femei cari cutează să-și omoare rodul pântecelui.

Legea cea nouă a avortului ar fi un desastru pentru noi Români, cari așa suntem în descresștere și pușini la număr față de alte naționalități și neamuri. Eu care scriu acestea rânduri am 9, nouă copii și soție sănătoasă. Căci Dumnezeu, unde dă copii, dă și sănătate iar eu cari fac păcate prin „avort“, vor fi pedepsiți de Dumnezeu nu numai în această lume ci și în cea viitoare.

Zălau, la 3 Martie 1936,

Ștefan Varga,
inv. pensionat

Războiu ori pace?

De bună seamă: pace. Nu este om cu scaun la cap, să nu răspundă așa. În aduc aminte de vorba unui bătrân din vremea războiului celui mare. „Am auzit spus el — toată viața spunându-se în biserică de către popa: Pentru pacea a toată lumea, Domnului să ne rugăm. Și mă miram pentru ce spune cetenia asta la toată slujba. Că războiu nu era, ci pace. Și, atât de mare lucru era pacea? Dar acum de când a început bătaia, nu mă mirăm mult. Înțeleg ce bine fără hotară a fost pacea. Acum, după ce am pierdut-o, la coate și genunchi mă rog acum, să trimite iarăși Dumnezeu pacea lumii.“

Adevărul acesta l-am înțeles cu toți și tineri și bătrâni, și bărbați și copii, în vremea marelui războiu.

Omul nu e făcut să se războiască cu alt om. Natura nu l-a înzestrat cu nici o armă din naștere, cu care să poată răpune pe semenul său. Cum a făcut cu lupul, cu leul, cu boul și chiar cu bietul iepure, că ruia i-a dat fuga, să se apere de dușman.

Omul e făcut să lupte numai cu puterile necunoscute și nebiruite ale firii: să le cunoască, să le pună în slujba sa. Altfel e războiul omului: „Stăpâniți pământul!“ i-a zis Ziditorul.

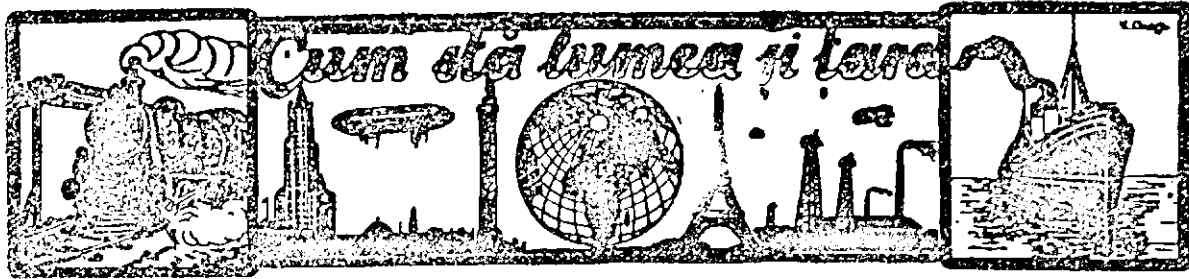
Omul duce și lupta asta de când s'a prăsit în lume. A ajuns, până azi, să stăpânească multe, nu numai de pe pământ, ci și din mări și din văzduh. Lucrează cu fulgerul din nori, cu electricitatea, pe care a prins-o, luminează, încălzește, mână moșii și trenuri cu ea, — și încă nici nu știe ce.

Dar are încă de cucerit nenumărate taine și legi ale firii, pe cari nu le va afla pe toate nici prin muncă de milioane de ani. Așa sunt de multe legile firii.

Acesta e războiul omului: cucerirea stăpâniți pământul! N'a zis Cel mare înțeleșfat: Stăpâniți oamenii ci: stăpâniți pământul!

Dar nu numai această fire a omului poruncește pacea și oprește războiul dintre oameni, ci și adevăratul interes, adevăratul bine al omului în lume.

Omul nu poate lucra, nu poate călători, nu poate aduna, nu se poate hodini, nu

Frământări grele pentru pace

— La poarta Europei bate pacea și războiul — Care va intra? —

Apele păcii, care n'au fost pe deplin liniștite nici până acum, s'au turburat rău în săptămâna din urmă. Ca să ne dăm bine seama de starea lucrurilor, trebuie să ne privim înapoi, tocmai la sfârșitul războiului mondial.

Contractul de pace dela Versailles (în Franța) iscălit la 28 Iunie 1919, a statorit pe malul râului Rin o fâșie de pământ demilitarizată. În fâșia aceea, care e pământ german, atât de dreapta cât și de stânga Rinului, Germania nu poate să facă întărituri de războiu (căzărni, tranșee ș. a). De asemenea nu poate ține acolo armată, nici barem în trecere, pentru manevre sau din alte pricini. Nu poate nici să strângă bucate pentru a înlesni mobilizarea.

În 1925 s'a făcut un nou contract care lămurește mai deaproape și întărește pe cel din 1919. Contractul acesta nou, care a fost făcut la Locarno, a fost iscălit de Germania, de Franța și Belgia, deoarece fâșia de pământ amintită se întinde între aceste trei țări, și de Anglia și Italia ca să aibă mai mare tărie. Toate acestea cinci țări s'au legat că vor ține contractul și dacă una din ele îl va călca, celelalte vor sări dacă va trebui chiar cu armată împotriva aceleia ce nu-și ține cuvântul.

Ce a făcut Hitler?

Sâmbătă, în 7 Martie, cancelarul Hitler s'a dus în Parlamentul țării, ziua la 12 precis, și a spus deputaților așa: Guvernul țării a găsit de bine să nu se mai țină de contractul dela Locarno. Tocmai acum armatele germane intră pe fâșia aceea de pământ din jurul Rinului, unde până acum nu aveam voie să ținem armată.

Deputații au bătut din palme și au spus că bine a lucrat.

În aceeași zi a chemat la Minister pe reprezentanții Franței, Belgiei, Angliei și Italiei, adică pe acele țări cari au iscălit contractul de pace dela Locarno și le-a spus și lor că Germania nu se mai ține de acel contract, din pricina că Franța a încheiat

se poate bucura, decât în vreme de pace. Când își știe viața și averea în siguranță.

Neînțelegerile dintre oameni și popoare ar trebui limpezite și împăcate cu mintea, nu cu puterea. Cu capul, nu cu pumnul. Cu înțelepciunea, nu cu tunul.

Pentru că de-aceia ne-a dat Dumnezeu între toate viețuitoarele, numai nouă minte și pricepere.

Vedem însă că suntem încă departe de ceea ce ne-a lăsat Dumnezeu să fim. Ne-a lăsat oameni să trăim în pace, iar noi ne schimbăm în dobitoace și ne sfâșiem.

(Dela Secțiile Astrei).

Ion Agârbiceanu

o legătură cu Rusia, care e dușmană hitlerismului. Dar, ca să nu se sdruncine pacea, Hitler a spus că se învoeste să facă altă înțelegere cu Franța și Belgia pentru asigurarea granițelor dintre aceste două țări și Germania.

Ministri au înconștințat imediat guvernele din țările lor despre ceea ce le-a spus Hitler. Guvernele din Franța și Belgia au ținut numai decât sfat. După ce s'a constatat că Germania a călcat în picioare contractele de pace, atât Franța cât și Belgia au făcut plânsoare la Societatea Națiunilor, căci așa cere tocmai contractul călcat în picioare de Germania. Președintele Societății Națiunilor a convocat ședința consiliului pe vineri 13 Martie. Atunci se va hotărî că ce-i de făcut cu Germania care s'a făcut vinovată călcând contractele de pace.

Săptămâna viitoare vom ști așadară rezultatul. Până atunci atât putem spune că pacea lumii e într'o clipă hotărîtoare.

Morți și răniți pe frontul din Abisinia

În ziua de 29 Februarie a început o bătălie crâncenă între italieni și abisinieni în provincia Sciro (pe frontul de nord al luptei). Abisinienii cari au luptat aici, erau socotiți cei mai rezeși și mai bine înarmați din întreaga armată abisiniană. Ei luptau sub comanda Rasului Imru.

Lupta a ținut trei zile și trei nopți. Avioanele și tunurile italienilor au luptat neîntrerupt. Cu ajutorul lor abisinienii au fost puși pe fugă. În drum le stătea râul Takazze. La vadurile acestui râu, mitralierele italiene, cari au sosit foarte repede din urmă, au omorât mulți soldați de ai Negusului. Pluteau trupurile lor în apa râului ca peștii după o vânătoare cu dinamită.

După această luptă, mareșalul Badoglio, conducătorul italienilor, a declarat că de acum înainte abisinienii nu mai pot scăpa. Ei vor fi prinși de bună seamă în cleștele italiene.

Negusul însă s'a arătat de altă părere. El a ținut o cuvântare în care a spus că adevăratul războiu de abia acum încolo începe, și că toți abisinienii cari pot lupta trebuie să meargă la front. A mai spus poporului să nu creadă veștilor pe cari le răspândesc italienii, căci înfrângerile și pierderile nu-s așa mari cum le descriu aceia.

În lupta dela Sciro, abisinienii s'au luptat cu multă îndârjire. Strigau și învârteau mereu săbiile deasupra capetelor. De mai multe ori au fost încăerări corp la corp.

Pe când trupele abisiniene se retrăgeau spre râul Takazze, un aeroplan italian, condus de un lt. colonel, însoțit de

un soldat, un sergent și un căpitan, a primit ordin să urmărească pe dușman. Aeroplanul s'a aprins în sbor. După lege trebuie să caute să scape cel mai mare, căci dacă el pierde se pierde turma. Lt. colonelul italian a dat ordin să se scape cel mai mic mai întâi. A sărit deci soldatul, apoi telegrafistul sergent și în urmă căpitanul. Toți au ajuns cu bine cu ajutorul parașutei la pământ.

În timpul cât au sărit aceștia, aeroplanul s'a coborât până la 200 de m. de pământ. Dela această înălțime parașuta nu se mai deschide. Lt. colonelul n'a mai putut sări și s'a prăbușit cu aeroplanul rămânând mort pe loc.

Italianii de-asupra Addis-Abebei

Spre mijlocul săptămânii trecute, după lupta dela Sciro, în zori de dimineață, un aeroplan italian a sosit de-asupra Addis-Abebei. Abisinienii au început să se frământa ca nebunii, mai ales că femeile, copiii și bătrânii au primit ordin să părăsească orașul dacă va începe bombardamentul. Palatul Impăratului încă a fost părăsit.

După ultimele știri ce le avem când încheiem gâzeta, aeroplanele italiene au primit ordin să nu mai bombardeze și să se retragă. Pricina acestui ordin e o încercare de împăciuire făcută de societatea Națiunilor, despre care scriem în altă parte.

Vor înceta bubuiturile tunurilor în Africa?

În ziua de 3 Martie, un comitet restrâns al Societății Națiunilor s'a întrunit la Geneva ca să vadă ce-i de făcut pentru încetarea războiului din Africa. Comitetul a trimis încă în aceeași zi scrisori atât guvernului italian cât și celui abisinian, prin cari chiamă pe cei doi dușmani la Societatea Națiunilor, ca acolo să stea de vorbă și cu ajutorul celorlalte țări să se caute căile păcii.

Amândouă guvernele întrebate au răspuns că primesc propunerea făcută. În urma acesteia, Mussolini a și dat ordin aeroplanelor să înceteze bombardamentul.

În ziua de 11 Martie, au început la Geneva încercările de pace.

Încercare de omor asupra primministrului sârb

În ședința de vineri (6 Martie) a parlamentului sârbesc, s'a produs o încercare de omor. Deputatul Arnautovici a tras trei focuri de revolver asupra primministrului Stoiadinovici care tocmai vorbea. Nici un glonț nu și-a ajuns ținta, căci un alt deputat a băgat de seamă planul lui Arnautovici și l-a urmărit. Când a scos revolverul din buzunar, a sărit asupra lui.

Primul glonț a trecut peste capul primministrului și s'a oprit în perețele unei tribune, la o jumătate de metru depărtare de capul ministrului englez, care era de față la desbateri. Al doilea și al treilea glonț s'au oprit în padiment. Deputatul ucigaș a fost scos afară cu sîla. Primministrul s'a arătat tare liniștit și după încercare și-a continuat vorbirea. Pricina acestei încercări de omor e dușmănia politică.

Dreptate pentru preoți

Cuvântul P. St. Sale Episcopul Iuliu al Clujului în Senat

Miniștrii lucrează la alcătuirea noului buget care trebuie să fie votat până la 1 Aprilie. Toate categoriile de funcționari au început să se miște, cerând guvernului ca prin noul buget să le îmbunătățească starea.

Pentru preoțimea unită, care a fost cea mai greu lovită prin bugetele ultimilor ani, a vorbit în Senat P. Sf. Episcopul Iuliu al Clujului, într-o ședință din săptămâna trecută. Din cuvântarea Excelenței Sale, care a desvăluit starea materială grea în care se găsește preoțimea unită, spicuim următoarele, pentru a cetitorii noștri, fii suflatești ai preoților, să vadă cum e răsplătită munca celor ce-i păstoresc, și când va trebui să știe să lupte pentru ei, așa cum preoții muncesc pentru turma lor încredințată.

— Biserica și preoțimea — a spus P. Sf. Sa, — a străbătut un an de grea încercare. Am înțeles cu toții în aceste zile de jertfă că preoțimea trebuie să stea în frunte, așa cum îi spune conștiința și cum a făcut în toate vremurile.

Dar în aceste zile de nebănuite primejdii, țin de datorie să atrag atențiunea binevoitoare a Onoratului Guvern asupra stării grele în care preoțimea își frământă zilele. În 1930, când s'au făcut reduceri de salarii, dintr'ale preoților s'a tăiat mai mult. De atunci încoace au fost isbiți în mai multe rânduri de curbe speciale de sacrificii, încât azi au ajuns să nu mai poată avea asigurată pâinea de toate zilele și să nu-și mai poată crește copiii la școală.

Să nu se uite că preoții sunt aceia cari au păstrat sufletul sănătos și întreg al neamului până la ceasul plinirii vremii și familiile lor au fost izvoare pentru întreaga pătură cărturarilor neamului. Au purtat bucurii și batjocura și toată jertfa pentru neamul lor și acum li-se răsplătește prin nerecunoștință. Plata ce o primesc acum e atât de mică încât au ajuns într-o stare ce nu mai poate dăinui.

Starea văduvelor și a orfanilor de preoți a ajuns deadreptul de plâns. Au ajuns să cerșească milă pe la ușile oamenilor, după o slujbă plină de jertfe a soțului.

După aceste cuvinte, Excelența Sa a arătat în opt puncte cari sunt cereurile preoțimii unite. Între acestea s'a cerut ștergerea curbilor de sacrificiu cari se trag dintre toți funcționarii statului numai dela preoții uniți, plata gradatilor și o lege care să facă dreptate preoțimii unite, trecându-o în ce privește plata în rândurile celorlalți funcționiari aceiași pregătire.

Cel mai mic corp ceresc. Câțiva învățați americani au descoperit cel mai mic corp ceresc. O planetă pitică, ce se vede numai cu aparate cari măresc mult de tot. Planeta aceasta e rotundă ca și celelalte. Dacă prin mijlocul ei ducem o linie dela un punct la celălalt punct, lăsa aceea numără numai 600 de metri. — Pe pământ sunt destui oameni bogați cari au atâta teren cât planeta de care amintim.

Hirotoniri de preoți la Blaj. Joi din săptămâna trecută a sosit la Blaj I. P. Sf. Sa Dr. Valeriu Traian Frențiu, episcopul Orăzlii. Vineri, Excelența Sa a ridicat la treapta diaconatului pe 6 tineri leviți cari au terminat cursurile Academiei de teologie din Blaj. Duminica trecută aceiași tineri au fost ridicați la treapta preoției, iar 24 de clerici din anul III. al Academiei de teologie au primit harul lectoratului. Cel 6 preoți au fost trimiși la lucru în Via Domnului în următoarele comune: Stolca Ioan în Lunca, Negrea Liviu în Pojorta, Rașca Emil în Gălănaș, Sârbu Ioan în Rașiș, Racovișan Teodor în Bădeni și Dumitru Sălăgean, care a fost hirotonit celib, în Bacium (Făgăraș). I. P. Sf. Sa Episcopul Valeriu, care a fost vreme de trei zile, oaspele Mitropoliei a părăsit Blajul duminică după masă.

D. Iuliu Maniu va fi sărbătorit. S'au împlinit 30 de ani de când d. Iuliu Maniu luptă în Parlament, mai întâi în cel unguresc și acum în cel românesc, pentru binele neamului românesc. Organizația național-țărănistă din jud. Aiba, județul unde e ales d. Maniu, vrea să sărbătorească această împlinire de 30 de ani de luptă națională. Sărbătorirea se va face la 6 Mai, când se ține congresul anual al organizației și când va fi la Alba Iulia o mare adunare populară.

Un înșelător al statului a fost adus în țară. În numerile trecute ale gazetei am amintit de un oarecare Grosz, care a păgubit statul cu mulți bani refugându-se apoi la Viena. În urma stăruințelor guvernului, el a fost adus în țară la începutul acestei săptămâni, ca să fie judecat pentru înșelăciune. Prin pedeapsa ce o va primi, se va face dreptate țării înșelate și tuturor acolora cari muncesc pentru înaintarea ei.

Bugetul țării va fi mărit. Miniștrii lucrează din greu la alcătuirea noului buget care intră în vigoare la 1 Aprilie. Încă nu se cunoaște în amănunte noul buget. Se spune însă că el va fi mai mare decât cel din anul trecut cam cu 700 de milioane. Din acest spor se vor trece 400 milioane la armată, 200 milioane la școli, 40 de milioane la agricultură iar restul se va împărți la celelalte ministere.

Ce poți păși când stai pe treptele vagonului. Țăranul Hatos Teodor din comuna Mihăești jud. Cluj venea dela Dej la Cluj cu un autmotor (un fel de tren). Țăranul a stat aproape tot timpul pe treptele vagonului. La o cotitură a căzut de pe trepte și s'a isbit cu țările de un stâlp de telegraf. Mecanicii n'au observat căderea lui și și-au văzut mai departe de drum. Duminica a fost găsit în nesimțire de niște trecători cari l-au ridicat și l-au dus la clinica din Cluj. Sunt puține nădejdi că va scăpa cu viață.

Au năvălit tigrii în satele Armeniei. Din capitala Turciei s'a trimis, spre sfârșitul săptămânii trecute, următoarea știre. Sălbăticiunile pădurilor n'au ce mânca, deoarece nu găesc, ca în alți ani, fructe și ierburii bune de mâncare. Foamea lor e atât de mare încât tigrii au năvălit în haite prin comunele apropiate, sfășind un mare număr de oi și turme

de vite. Țăranii au fost înarmați și puși pe picior de război împotriva lighioanelor. Năvala sălbăticiunilor flămânde a produs mare frică și frământare prin comunele din apropierea pădurilor, căci de astfel de „marșuri” și de război cu animalele sălbatice, nu s'a pomenit nici odată pe meleagurile acelea.

I-au furat carnea din pod. Ioan Coman din comuna Teiuș a tăiat de Crăciun un porc mare și gras. L-a acățat în pod, la fum, ca să albă din el până la Crăciunul viitor. Într-o dimineață nevasta s'a urcat în pod să taie o costiță pentru amiază. Dar a rămas cu cușitul în mână, căci porcul nu mai era. Bărbatul său s'a plâns jandarmilor cari au început numai decât cercetări. Hoții au fost prinși. Ei se numesc Popa Romulus și Carol Silaghi. Carnea era în podul celui dintâi. Hoții se ospătau în flecare zi, par'că ei s'ar fi trudit să crească și să îngrașe porcul.

Se aprind pădurile. Sâmbăta trecută s'a aprins pădurea ce se află în apropierea comunei Bradu din jud. Sibiu. Au ars cu înțeleală cinci jugăre. Focul s'a întins mai departe și a fost stins cu greu, deoarece bătea un vânt cumplit. Se crede că de vină sunt pădurarii căci din negrija lor s'a aprins pădurea.

O moștenire urlașă. O rusoaică numită Prke Darth a fugit din țara ei de frica bolșevicilor. Acasă a fost bogată, a dus o viață lipsită de greutate materiale. Plecată în lume a îndurat multe și a trecut prin mare sărăcie colindând mai multe țări. S'a stabilit în România, la Făgăraș, unde o ducea greu, lucrând pantofi de casă. Iată însă că mai nou primește știri că a moștenit dela un unchi de-al ei, mort în America, aproape o sută milioane Lei. Banii vor fi în curând în mâinile ei și atunci viața i-se va schimba iarăși ca pe vremurile cele bune.

Omor pentru o țigară. Un țăran cu numele Ilie Banu din comuna Gura Vadului jud. Buzău s'a întâlnit în câmp cu locuitorul Ilie Pepelea. Cel dintâi a cerut celui de al doilea o țigară. Acesta n'a vrut să-i dea. Din această pricină s'au luat la ceartă. Cearta s'a schimbat în bătăie și în toată lupta Ilie Banu a scos un cușit omorînd pe celălalt. Un alt țăran, care a vrut să-i despartă a fost rănit. Ucigașul a fost dus la închisoare unde-i vor putezi oasele pentru ... o țigară.

A murit ministrul de război al Abisinie. O știre sosită din țara Negusului anunță că Rasul Mulogheta, ministrul de război al Abisinie, a încetat din viață. Știrea nu spune alte amănunte. Se știe însă că în urmă cu vreo două săptămâni, Rasul Mulogheta a suferit o înfrângere în războiul cu italienii. De pe câmpul de bătăie de abia a scăpat el. Ce avea cu el, acolo a rămas. I-a fost găsită și mantaua de sărbătoare, cusută cu fire aurii, care a fost luată de italienii și dusă la un muzeu din Roma. De când a suferit înfrângerea, Rasul era mereu nemulțumit.

Cum e vremea. Săptămâna în care am intrat a început cu ploaie. Aerul s'a răcit simțitor, dar nu prea tare. Arborii mai primăvăraticii lumuguresc mereu. În ce privește căldura, duminica trecută la Blaj a fost cea mai mare căldură din țară, 14 grade plus. Iar cea mai scăzută a fost la Toria (jud. Trei Scantei), plus 2 grade. Luni dimineața la ora 8 la Blaj au fost plus 6 grade, cea mai ridicată temperatură din țară, iar la Toria au fost minus 2 grade, cea mai scăzută. Căldura se măsoară cu niște aparate, numite termometre. Măsurătorile dela Blaj sunt așezate în grădina bo-

tanică a liceului de băieți. În fiecare zi un profesor trimite telegrafic la București ceea ce arată măsurătoarele, și astfel se poate ști în Capitală, încă în aceeași zi, cum e vremea în întreaga țară.

Cât a încasat statul în luna Februarie. D. Victor Antonescu, ministrul finanțelor, a spus că în decursul lunii Februarie acest an, statul a încasat mai mult decât în anul trecut. Cu sfârșitul lunii acestea se sfârșește anul bugetar. D. Antonescu e de părere că bugetul anulului care se sfârșește acum se va echilibra. Se vor încasa adecă atâtia bani încât să se poată face toate plățile trecute în bugetul anulului.

Din trupul bărbatului a făcut săpun. În capitala Bulgariei s'a înfăptuit săpătămăuile trecute o crimă înfloritoare. O femeie și-a ucis bărbatul, cu ajutorul ibovnicului, și din trupul lui a făcut săpun. Când citești astfel de vești, te gândești fără să vrei: în ce măsură adâncă se abat anii oameni.

Cât pământ a fost însămânșat. Din socotelile făcute se vede că în toamna anulului trecut s'au făcut la noi în țară următoarele însămânșări: grâu: 2 milioane 671 de hectare; săcară: 314 mil hectare; orz de toamnă: 53 de mil hectare. S'a însămânșat mai puțin decât de obicei. Acest lucru se explică astfel: Toamna a fost săcetoasă. Cu toată seceta din toamnă însă, sămânăturile sunt frumoase căci iarna a fost blândă și destul de umedă.

Ce a lucrat posta română în 1934. Direcțiunea Generală a poștelor române, a scos de sub tipar o carte în care sunt trecute toate lucrările ce le-a făcut în anul 1934. Am crezut interesant pentru cetitorii noștri să dăm următoarele spicuri ca să-și poată face o părere de schimbul de vești, gânduri și bani pe care-l face posta între oameni. În 1934 s'au prezentat la toate oficiile postale din țară 281 de milioane 700 de mil 866 scrisori simple și 7 milioane 568 de mil 990 de scrisori recomandate. Aceste scrisori au fost trimise înăuntrul țării. În străinătate 12 milioane 862 de mil 811 scrisori simple și 8 milioane 854 de mil 970 scrisori recomandate. Din străinătate au sosit 22 de milioane 594 de mil 741 scrisori simple și 717 de mil 637 recomandate. În același an s'au trimis înăuntrul țării 3 milioane 616 mil 257 de telegrame interne și 772 de mil 531 externe. Cinci dintre acestea din urmă au fost trimise în Abisinia. În același an s'au vândut timbre 539 milioane 359 de mil 557 Lei și 55 bani. Posta a încasat în acel an un miliard 21 de milioane 105 Lei și a cheltuit 929 de milioane 517 mil 53 Lei.

A murit pe stradă. Un preot din Beba Veche, jud. Timiș-Torontal, a murit în stradă, tocmai când voia să intre într-o farmacie. S'a constatat că a murit de boală de inimă, de care suferea de mai multă vreme.

PUBLICAȚIE

Se aduce la cunoștință generală că în ziua de Vineri 27 Martie 1936 ora 11 a. m. Direcțiunea Mișcării Serviciul M. 5 va ține o licitație publică la sediul Inspecției de Mișcare Brașov Str. Alexandru Vaida Voivod No. 1 pentru *Concesionarea bugetului din stația Blaj.*

Condițiunile de licitație se găsesc publicate în Foaia Licitațiilor C. F. R.

Informațiuni detaliate la Inspecția de Mișcare Brașov Biroul M. 5.

Ad Nr. 18832. R. A. 1936.

Ceaiu din buruieni

5. Semințe și fructe bune de ceaiu

Afinele de munte. E un copăcel ce crește prin pădurile dela munte. Din fructele lui se face o fiertură bună pentru vindecarea bubelor. Cu fiertură de afine se face și gargară în caz de găloi. Ceaiu de afine beau și bolnavii de diabet, adecă bolnavii cu zahăr în sânge.

Anasonul. Se cultivă prin grădini. Semințele de anason au miros și gust aromatic. Ceaiul de semințe de anason ajută mistuirea și alină durerile de pân-tece, mai ales la copii. Ceaiu de anason întrebunțează și femeile cari laptează, căci le aduce lapte.

Căldărușa. E cultivată prin grădini. Are flori mari, plecate în jos, de culoare violetă sau purpurie. Din semințele pisate de căldărușă se face ceaiu, întrebunțat ca și gargară în boalele de gât cu găloi și bube în gură. Ceaiul de cicoare cu semințe de căldărușă, lecuiește gălbinarea.

Chimnul. Crește prin livezi. Se cultivă și prin grădini. Cu semințe de chimn se pregătește ceaiu, bun la dureri de pân-tece și mistuiri grele.

Ghinda e fructul stejarului. Cu miez de ghindă uscată și pisată se face ceaiu întrebunțat pentru lecuirea scupărilor cu sânge și vârsăturilor cu sânge. Cu ceaiu de ghindă crudă se face gargară în bolile de gât.

Inul. Se cultivă ca plantă ce dă fire de tors. Semințele de in dau oleiu. Din semințe de in se face ceaiu, bun pentru boalele de rinichi.

Leușteanul. Crește prin livezi. Din semințe de leuștean se pregătește ceaiu, care se întrebunțează de cei cu mistuirea grea și dureri de pân-tece. Ceaiul de semințe de leuștean e folosit și de femeile cari au regulele întârziate și dureroase.

Lupinul sau Cafeluța. Se cultivă prin grădini. În păstăile de cafeluțe se găsesc câteva semințe, lătărețe, tari, roșcate și cu un gust foarte amar. Din semințe de cafeluțe, oamenii de pe sate, pregătesc un ceaiu, foarte mult întrebunțat împotriva frigurilor. Din pricina amărelii semințelor, oamenii socotesc cafeluțele asemenea cu chinina. Ceaiul de semințe de cafeluțe se ia și pentru ca să aducă poftă de mâncare și să alunge viermii din mațe.

Măcieșul. Din măcieș se face ceaiu bun pentru cei ce sufer de nisip și piatră la rinichi. Măcieșele se fierb în apă, vreme de un ceas. Se pune și miere. Din sămbrăzii de măcieș bine spălați și uscați se pregătește ceaiu întăritor pentru bătrâni.

Meiul. Din semințele de mei se pregătește ceaiu, foarte mult întrebunțat pentru liniștirea durerilor de mațe. Ceaiul de semințe de mei alină și tusea și ajută la sudoare.

Molura. Buruiană aromatică cu flori galbene și fructe lunguiețe. Ceaiul din semințe de molură ajută mistuirea, atâtă puterile și aduce lapte femeilor cari laptează.

Morcovul. Ceaiul de semințe de morcovi face poftă de mâncare.

Moșmonul. Din fructele de moșmon crude, curățite de sămburi și coajă, se fierbe un ceaiu, care îndulcit cu zahăr e beut de bolnavii cu diaree.

Smochinele sunt rodul unui pom din țările mai calde. Ceaiul de smochine e bun la tuse și răceală. Cu ceaiu de smochine fac gargară copiii cari au găloi.

Vetrica. Buruiană mirositoare, cu flori galbene. Crește pe câmp și pe marginea râurilor. Ceaiul de semințe de vetrice se bea pentru scoaterea limbricilor din mațe. Viermișorii mici — oxiiuri — din șezut încă se scot cu ceaiu de semințe de vetrice.

Ion Popu-Câmpeanu

Cum să îngrijim vitele

Seriam în articolul din săptămâna trecută că imunitatea pasivă sau trecătoare o capătă un animal dacă injectăm în corpul lui niște substanțe numite *seruri*.

Ce trebuie să înțelegem prin aceste seruri?

Serurile, numite și anticorpi sau anti-toxine, sunt niște substanțe care se formează în sângele animalelor din clipa în care acestea s'au îmbolnăvit cu diferiți microbi. Cu alte cuvinte înțelegem prin seruri acea contra-otrăv pe care și-o creează corpul animalelor cu scopul de a ucide microbii.

Astăzi se cunoaște marea însemnătate pe care o au serurile în prevenirea și vindecarea diferitelor boli molipsitoare. Există chiar o știință aparte, numită seroterapie, care recomandă să se facă tratamentul bolnavilor numai cu ser.

Cum se prepară aceste seruri?

Se știe că în sângele unui animal care a suferit de o boală molipsitoare și apoi s'a vindecat, se găsește o mare cantitate de anticorpi. În acest moment se sângerează animalul, adică i-se scoate din vână până la 10 kg. de sânge și în loc i-se injectează ser fiziologic (un fel de apă sărată). Sângele acesta care conține anticorpii, se păstrează la răcoare și latunerile în sticle închise și se vinde în comerț sub numele de seruri.

Medicii au reușit să prepare toate serurile tatarilor bolilor contagioase (molipsitoare) a căror microbi se cunosc până astăzi. Așa amintesc de serul antipestos, antidifteric, anti-variolis, antitetanic, antibacteridic, antimorvoz etc.

Folosile pe care le câștigăm în urma întrebunțării serurilor sunt multe și însemnate. Aici n'am să amintesc decât de două: *prevenirea bolilor și tratarea lor.*

a) *Prevenirea sau prelatămpinarea bolilor contagioase* este de foarte mare importanță pentru fiecare crescător de animale. Știți cu toții că o boală molipsitoare nu ne îmbolnăvește numai un singur animal, ci, dacă nu luăm din vreme măsurile necesare, ea ne ucide toate animalele din curte, se întinde și la vecini și molipsește întreg satul. Ca să nu se lătească boala și mai departe, medicul veterinar închide târgurile și pune comuna sub carantină, iar agricultorii sunt opriți să-și vândă vitele ce le-au mai rămas, fiindcă ele sunt purtătoare de microbi.

De ce să nu fim totdeauna pregătiți să

Intâmpinăm boala fără frică? Injecându-ne animalele cu ser, le producem o imunitate pasivă de 2—3 săptămâni, care le apără de boală. Această imunitate însă, ca să devină activă și de lungă durată, trebuie să o asociem cu vaccinațiunea.

b) În ce caz privește *tratarea bolilor contagioase cu ser*, n'am decât să vă dau un exemplu cu boala numită doliac sau antrax, despre care toată lumea știe cât este de gravă. Dacă plugarul român, în caz că are o vasă bolnavă de antrax, n'ar încerca eu fel de fel de mijloace băbești, împunsături cu sula, tăieri din urechi și coadă etc., — ci ar cere ajutorul medicului veterinar, vaca lui va fi vindecată prin injecții cu ser bacteridian, altfel fără îndoielă animalul moare.

În ce chimuri cumplite ar muri oamenii și animalele mușcați de câinii turbați, dacă n'ar fi serul antirabic!

Imunitatea activă. Fiindcă imunitatea pasivă nu durează decât 2—3 săptămâni, medicii au reușit să o transforme în *imunitatea activă* de lungă durată, prin injecții cu niște substanțe numite *vaccinuri*.

Vaccinurile sunt niște culturi (grămizi) de microbi, a căror virulență adică putere de otrăvire a fost distrusă prin diferite mijloace, fie prin căldură, fie prin diferite substanțe chimice, ca iodul, formolul și eterul, fie prin treceri dintr'un animal în altul. Să luăm un exemplu:

Microbul difteriei (tâfnei) la găini, dacă este injectat în sângele porumbelului, își pierde toată tăria lui, așa de mult, încât dacă îl injectăm acum la găină, nu o îmbolnăvește ci, dimpotrivă îi produce o imunitate activă de lungă durată. Adică eu alte cuvinte microbul s'a prefăcut în vaccin, și servește acum ca armă de apărare a organismului, contra microbilor care sunt de acelaș neam cu el.

Imunitatea activă, spre deosebire de cea pasivă, durează cel puțin un an.

Acum, după ce am văzut ce însemnă imunitate pasivă și activă, putem să înțelegem mai bine, ce însemnă vaccinarea sau altoirea animalelor. Prin altoire medicul veterinar nu face altceva decât creiază o stare de imunitate împotriva unei anumite boli. Ori, cum această imunitate nu durează decât un an, altoirea vitelor se face, după lege, în fiecare primăvară. Prin altoire animalul devine imune, nu se mai îmbolnăvește, chiar dacă trăiește în condiții naturale de infecție, pe câtă vreme vita nevaccinată se îmbolnăvește foarte ușor.

Din aceste motive fiecare crescător de animale, dacă vrea să aibe animale frumoase și sănătoase, să n'aștepte să-l împingă dela spate legea ca să și le vaccineze, ci singura chemă medicul veterinar să le altoiască. Am văzut comune întregi, unde ciuma porcilor n'are de a se scesa toți porcii și nimeni nu se gândea să-i vaccineze. Prin nepăsarea asta amară desigur că păgubașul cel mai mare este crescătorul de animale și numai în al doilea rând țara, care nu mai are ce exporta, dar în afară de lucrul acesta, pericolul cel mai mare este înmulțirea și lătrirea bolilor contagioase și în alte regiuni sănătoase. Pe când în țările din apus se caută să se stărpescă aceste boli, la noi ele se înmulțesc și ne săracesc. E dezastru de trist, dar este adevărat.

Dr. Ioan Seiceanu
medic veterinar

Iubiți cetitori!

Nu uitați să trimiteți prețul abonamentului la foaie!

In toată vremea

să ne îngrijim de mântuirea sufletelor noastre, ceace mai ales prin citirea cărților creștinești putem ajunge.

Citiți așadară

„Cărțile Bunului Creștin”, cari apar la Blaj, scrise pe înțelesul tuturor de păr. prof. I. MAIOR

Lată numerii apăruti până acum:

Nr. 1, 2 și 3 s'au epuizat (s'au vândut toți),

No. 4. **Darul lui Dumnezeu**, ne arată cum putem deveni fii și moșteni ai împărăției cerurilor. Cărticica cuprinde 64 pagini și se vinde cu 6 lei.

No. 5. **Adevărata fericire**, ne arată cum putem fi fericiți aici pe pământ, și mai ales în lumea cealaltă. 64 pagini, prețul 6 lei

No. 6. **Taina Spovedaniei**, ne dă toate îndrumările de lipsă pentru ca să putem face o spovedanie bună și cum se cade, conținând și o oglindă sufletească, din care ne putem cunoaște păcatele. 116 pagini prețul 15 lei.

No. 7. **Tălcuirea apostolilor din Duminecile de peste an**, este o broșură fără de care nu putem înțelege apostolii pe cari îi cetește cantorul. Broșura are 400 pagini și se vinde cu 50 lei.

No. 8. **Legea strămoșească**, ne arată care este legea cu adevărat strămoșească a neamului românesc. Această broșură nu poate lipsi de pe masa nici unui român. Are 116 pagini și se vinde cu 15 lei.

No. 9. **Tălcuirea Evangheliilor din toate sărbătorile de peste an**, nici nu mai trebuie recomandată. Trebuie să o aibă fiecare creștin care cercetează biserica. Cuprinde 212 pagini și se vinde cu 25 lei.

No. 10. **Tălcuirea apostolilor din toate sărbătorilor de peste an**, în care tot creștinul află explicații apostolii, cari sunt mai greu de înțeles. 171 pagini, prețul 20 lei.

No. 11. **Taina tainelor: sfânta cuminecătură**, de care nu se poate lipsi nici un creștin care se cuminecă cel puțin odată la an, după cum nu se poate lipsi de No. 6, care este Taina Spovedaniei, celce vrea să se spovedească. 96 pagini, prețul Lei 8.

No. 12. **Sfânta Liturghie, Jertfa Legii Noi**, ne arată, cari sunt părțile sfintei liturghii, ce foloase ne aduce, pentru cine,

când și unde se poate sluji; biserica și părțile ei, sfintele vase și odăjdii, limba sf. liturghii și altele de folos pentru oricare creștin. 110 pagini cu 12 lei.

No. 13. **Durerea, sora noastră nedespărțită**, este cea mai nouă broșură pe care cu siguranță o va ceta fiecare creștin, pentru că numai citind această cărticică se va putea mângăia în durerile și necazurile vieții. 152 pagini cu 12 lei.

Spre știre. Elevele normaliste, cari s'au prezentat de două ori la examenul de capacitate și au fost respinse (— nu însă de trei ori —) sunt obligate să se înscrie în cl. VIII-a a Școlii Normale. Pentru cercetarea acelor cursuri să primi un Certificat, fără de care nu se pot prezenta la examenul de capacitate. — Direcțiunea Școlii Normale de Fete din Blaj.

Pepinierele „GROZA”

Războieni (Jud. TURDA)

Oferă POMI RODITORI, vițe al toate din renumita varietate AFUZ ALI trandafiri ÎNALȚI și PITICI din varietățile cele mai noi. Puieti sălbatici (porci altoi) pentru pomi roditori. Prețuri reduse Catalog gratuit la cerere.

(365) 5-5

ICONOSTASE,

picătura murală, artistică
execută picătura

ANTONIU W. ZEILER

Atelier fondat în anul 1903 în Blaj

Cetiți și răspândiți

„UNIREA POPORULUI”

„Fetița Orfană”

Feerie muzicală în 2 acte

Text de A. MELIN

Muzica de N. OANCEA

Piesa de teatru pentru tineretul școlar, primită atât de calduros prețutindeni și reprezentată în sute de sate și orașe, poate fi ușor reprezentată ori unde.

Notele muzicale pentru cântările din text, au apărut de curând și se află de vânzare la

Prețul

Cartea cu textul . . . Lei 10

Notele, 8 pagini mari, „ 20

La comanda prin poștă, banii se trimit pe înainte, prin mandat postal, la cari se adaugă 5 Lei pentru porto. Cu ramburs nu se trimite.

Librăria Seminarială din Blaj